

Justitsministeren (Zahle): Det første Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, er det hvert femte Aar tilbagevendende *Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til forskellige Retsbetjentembeder*. Det er affattet efter Traditionen paa eet Punkt nær, idet det nu foreslaas, at Skrivelønnen skal kunne forhøjes fra 800 til 1,000 Kr. og yngste Fuldmægtigløn fra 1,000 til 1,200 Kr., da det ellers ikke er muligt at faa den Arbejdskraft til disse Kontorer, som de har absolut Brug for. Jeg haaber, den høje Rigsdag maa kunne tiltræde dette Lovforslag.

Jeg skal dernæst fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 306 af 1. December 1915, jfr. Lov Nr. 106 af 23. April 1915, om Betalingshensind med Pantegæld*. Denne Lov var begrænset til den 31. December 1916, og jeg har nu den Ære for det høje Ting at foreslaa, at denne Frist forlænges til den 31. December 1917. Der har været Samraad mellem Ministeren og de ledende Mænd i Forretningstilivet paa dette Omraade, og den overvejende Stemning var i disse Kredse for at faa forlænget denne Lov. Selv om der maaske for Tiden er og navnlig i den sidst forløbne Tid har været en kort Periode, hvor man kunde sige, at det ikke var vanskeligt at skaffe sig Prioritetslaan, ved vi ikke, hvad vi har i Vente, og det vilde være højst uheldigt, forekommer det mig, at ophæve denne Lov og saa komme ud i Tilstande, som nødvendiggjorde, at vi med meget kort Varsel maatte vedtage en ny Lov af samme eller tilsvarende Indhold. Det vil derfor vistnok være forsigtigst og rigtigst at forlænge Lovens Gyldighed med endnu et Aar. Samtidig maa man ogsaa tænke paa, hvordan denne Lov kan afvikles, og derfor er der føjet et Stykke til Loven, hvori det foreslaas, at naar „Opsigelse med kontraktmæssigt Varsel har fundet Sted inden den 1. Januar 1918“, skal dog Gælden efter Obligationen tidligst kunne kræves betalt til den i Obligationen hjemlede næste Udbetalingstermin, som indtræffer efter den 28. Februar 1918“. Det vil altsaa sige den 1. Marts 1918. Man faar derved en Frist af 3 Maaneder til at skaffe Kapitalen til Veje. Men saa paalægges det Kreditor, at han

„for at holde den inden Lovens Ophør skete Opsigelse i Kraft skal være forpligtet til senest den 15. Januar 1918 at give Debitor fornøden Tilkendegivelse om, at Opsigelse fastholdes“. Er en saadan Tilkendegivelse ikke sket inden den 15. Januar 1918, vil Opsigelsen ikke mere være i Kraft. Debitor er herved sikret imod med alt for kort Varsel at skulle skaffe Kapitalen til Veje for at udbetale den til Kreditor. Han vil altid have en Frist fra den 15. Januar til den 1. Marts. Jeg skal anbefale dette Lovforslag til velvillig og tillige til — om jeg turde bede den højtærede Formand derom — hurtig Behandling i dette Ting.

Jeg skal dernæst fremsætte *Forslag til Lov om Landboforeningers og Husmandsforeningers Auktioner m. m.* Det er ved mange Drøftelser, navnlig under Finanslovforslagets første Behandling her i Tinget, bekendt, hvorledes der efterhaanden har udviklet sig en Praksis med Hensyn til Auktioner afholdte af Landbo- og Husmandsforeninger. Disse Auktioner har antaget et Omfang, der mange Steder er ud over, hvad Loven tillader, hvilket har affødt en Række Processer og Retsforfølgninger af en højst pinlig Art. Derfor har jeg søgt at tilvejebringe en saadan Ordning, at der kunde falde Ro over disse Forhold og disse Processer falde bort. Det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen) og et æret Medlem af Landstinget (Jensen-Grimsbjerg) har været saa elskværdige sammen med en Kontorchef i Finansministeriet og en Kontorchef i Justitsministeriet at overveje denne Sag, og de er blevet enige om et Lovforslag. Kun paa eet Punkt var de uenige, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Størrelsen af det Gebyr til Statskassen, som skal betales ved Afholdelse af disse Auktioner. I det Lovforslag, jeg her har den Ære at fremsætte for det høje Ting, har jeg stillet mig paa det samme Standpunkt som de to Rigsdagsmænd og valgt det lavere Gebyr.

Lovforslaget gaar da ud paa, at Foreninger, Landboforeninger og Husmandsforeninger, hvis Hovedformaal er at fremme Landbruget, kan uden Auktionsdirektørens Mellemkomst ved Auktion lade bortsælge Husdyr og Landbrugsprodukter — men ogsaa kun Husdyr og Landbrugsprodukter